

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci

žalobkyně: **H. Ch.**
zastoupená soudem ustanoveným zástupcem
Monikou Ipserovou, advokátkou,
sídlem Sladkovského 505, 530 02 Pardubice,

proti
žalovanému: **Magistrát města Pardubice**
sídlem nám. Republiky 12, 530 21 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2019, č. j. OSA/PO-10/19/20,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Úřad městského obvodu Pardubice V (dále též „správní orgán prvního stupně“) obdržel dne 30. 8. 2018 oznámení o přestupku proti majetku a proti občanskému soužití na P. Ch., nar. X, bytem X (manžel žalobkyně) a M. M., nar. X, bytem X. M. M. se měl dopustit přestupku tím, že dne 6. 7. 2018 kolem 19. 50 hod. v domě č. p. X v ulici X v X začal kopat

do vchodových dveří bytu P. Ch. (který se v tu dobu nacházel s žalobkyní uvnitř bytu) a u toho křičel „vylez ty svině buzerantská, ať ti rozkopu držku, nebudeš mně tady pouštět cikány, já ty svině černý nesnáším“ (dle M. M. si P. Ch. pouštěl romskou hudbu tak hlasitě, že to obtěžovalo M. M. a jeho matku K. N.). P. Ch. se měl dopustit přestupku tím, že dne 6. 7. 2018 kolem 20.00 hod. na balkoně bytu č. X v domě č. p. X v ulici X v X nazval M. M. „feťáckým hajzlem“ a K. N. „sviní, zlodějkou a píčou“. Přestupek zdokumentovala Policie ČR, jejíž hlídka byla P. Ch. na adresu X, přivolána.

2. Poté, co správní orgán prvního stupně obdržel souhlasy M. M., P. Ch. a K. N. s projednáním přestupků ve věci ublížení na cti ve smyslu § 7 odst. 7 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o některých přestupcích“), zahájil řízení proti M. M. a P. Ch. (řízení bylo vedeno pod sp. zn. P-171, 172/2018) a nařídil ústní jednání ve věci na den 7. 1. 2019, k němuž žalobkyni předvolal jako svědka a v předvolání ji poučil o právech a povinnostech svědka. Mimo jiné správní orgán prvního stupně v předvolání zdůraznil, že každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek (§ 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „správní řád“). Dále žalobkyni poučil, že je povinna dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinna bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit (§ 59 správního řádu); nedostaví-li se bez náležité omluvy na předvolání ke správnímu orgánu, může jí správní orgán rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50.000 Kč [§ 62 odst. 1 písm. a) správního řádu]. K tomuto jednání se však žalobkyně, ač řádně předvolána (předvolání žalobkyně převzala dne 27. 11. 2018), bez omluvy nedostavila.
3. V průběhu ústního jednání nařízeného na den 7. 1. 2019 došlo k zahájení dalšího řízení (sp. zn. P-241/2018) proti M. M. ve věci dalšího přestupku (kterého se měl M. M. dopustit tím, že 25. 11. 2018 kolem 11. 00 hod. v domě č. p. X v ulici X v X úmyslně strhnul z poštovní schránky P. Ch. samolepku se jmenovkou a dále mu nadával slovy „ty zmrde, buzerante“ a vyhrožoval mu, že „až ho chytí, tak uvidíš“; verbálnímu napadení měla být dle P. Ch., který na místo přivolal hlídku Policie ČR, přítomna žalobkyně).
4. Správní orgán prvního stupně následně nařídil na den 25. 2. 2019 (P-171, 172/2018) a na den 27. 2. 2019 (P-241/2018) další ústní jednání a žalobkyni opět předvolal jako svědka a opět ji zevrubně poučil (viz výše). Žalobkyně, ač řádně předvolána (předvolání žalobkyně převzala dne 17. 1. 2019), se opět bez omluvy ani k jednomu ústnímu jednání nedostavila.
5. Vzhledem k výše popsanému jednání žalobkyně správní orgán prvního stupně dne 28. 2. 2019 vydal rozhodnutí č. j. 6878/2018/OIS/Fa-6, jímž žalobkyni za to, že se bez náležité omluvy nedostavila na předvolání ve dnech 25. 2. 2019 a 27. 2. 2019 ke správnímu orgánu prvního stupně, uložil pořádkovou pokutu ve výši 2.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala.
6. Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2019, č. j. OSA/PO-10/19/20, žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil tak, že přímo ve výrokové části rozhodnutí uvedl, za jaké konkrétní jednání se pořádková pokuta ukládá. Jinak se zcela ztotožnil se skutkovými a právními závěry správního orgánu prvního stupně.
7. Proti rozhodnutí žalovaného (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek) podala žalobkyně žalobu, v níž nezpochybňovala

klíčový skutkový závěr žalovaného, že se ve dnech 25. 2. 2019 a 27. 2. 2019 nedostavila na předvolání ke správnímu orgánu prvního stupně, pouze obecně namítala, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, skutková zjištění jsou nedostatečná (dle žalobkyně si měl žalovaný např. „vyžádat informace Policie ČR o tvrzených skutečnostech ohledně nebezpečnosti M. M.“), právní posouzení nesprávné. Dále žalobkyně žalovanému vytkla, že nepřihlédl k žádostem manžela žalobkyně (o „oddělený výslech“ od obviněného M. M. apod.) a nevypořádal se s jím vznesenou námitkou podjatosti. Dle žalobkyně měl též žalovaný přihlédnout k tomu, že je žalobkyně invalidní, pohybuje se s pomocí vozíku a úřední jednání jí stresují. V minulosti na ni dokonce „byl činěn nátlak ze strany úřadu“. Žalovaný proto měl žalobkyni ex officio zajistit sociální službu ve smyslu § 37 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o sociálních službách“). Jelikož se tak nestalo, nelze dle žalobkyně její jednání považovat za ztěžování postupu řízení. Nadto je dle mínění žalobkyně uložena pořádková pokuta v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný měl přihlédnout při ukládání pořádkové pokuty též ke zdravotnímu stavu žalobkyně a k její majetkové situaci, když jejím jediným příjmem je invalidní důchod, příspěvek na bydlení, příspěvek na mobilitu a příspěvek na péči. Ze všech výše uvedených důvodů by dle žalobkyně mělo být žalobou napadené rozhodnutí zrušeno. Pokud by však soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, navrhla žalobkyně dne 6. 5. 2020 (podání ze dne 5. 5. 2020), tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, aby soud pořádkovou pokutu snížil, nebo od jejího uložení upustil.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (jež není nutno podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně přezkoumatelné, věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
9. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Předně soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost

efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. Z výše uvedených důvodů soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem.

11. Implicitně lze vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (k tomu srov. z poslední doby např. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 5 Ads 213/2018 – 25, bod 18).
12. Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění. Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12, atd.).
13. Konečně je vhodné ve vztahu k soudnímu přezkumu uvést i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není Evropským soudem pro lidská práva (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazio Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47).
14. Nyní k samotnému přezkumu.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je totiž vadou natolik závažnou, že se jí soud zabývá z úřední povinnosti (i bez výslovného uplatnění takové námítky v žalobě). Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný až za předpokladu, že jde o rozhodnutí srozumitelné, ze kterého je seznatelné, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.
16. Soud konstatuje, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou uvedeny veškeré podklady pro jeho vydání (přičemž podklady byly shromážděny v rozsahu umožňujícím zjištění skutkového stavu v souladu § 3 správního řádu), jakož i úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů. Důvody výroku rozhodnutí žalovaného jsou formulovány srozumitelně a v souladu s pravidly logického usuzování. Z odůvodnění rozhodnutí je též zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s námitkami žalobkyně. Výrok žalobou napadeného rozhodnutí plně odpovídá požadavkům vyplývajícím z obecně závazných právních předpisů i z judikatury. Napadené rozhodnutí

tak prima vista není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s. Ostatně o srozumitelnosti žalobou napadeného rozhodnutí svědčí i zevrubná žaloba, kterou proti němu žalobkyně podala.

17. Pokud jde o samotnou pořádkovou pokutu, pak soud připomíná, že pořádková pokuta je institutem sloužícím k zajištění průběhu a pořádku při postupu správních orgánů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 69/2009 - 53, *„účelem uložení pořádkové pokuty je obecně především umožnění efektivního (hladkého a nerušeného) průběhu řízení a zabránění průtahům či jiným problémům, které během daného řízení mohou vzniknout. Ve své podstatě se tak jedná o donucovací prostředek procesní povahy, který je sankčního zaměření a který směřuje k naplnění smyslu a účelu prováděného řízení.“* Pořádková pokuta přitom může být uložena jak v rámci zahájeného správního řízení, tak i mimo správní řízení při výkonu veřejné správy tam, kde je třeba zabezpečit průběh správní činnosti. Uložení pořádkové pokuty je tak prostředkem k tomu, aby jiné – vlastní řízení – mohlo řádně proběhnout a dospět ke konci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 6 As 87/2019 – 34, či rozsudek téhož soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 8 Afs 40/2007 - 49, publikovaný pod č. 1703/2008 Sb. NSS).
18. Uložení pořádkové pokuty orgánem veřejné moci je tedy opatřením procesní povahy a toto rozhodnutí nemá parametry rozhodnutí o občanských právech nebo závazcích či dokonce trestního obvinění dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (srov. – mutatis mutandis – usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2020, sp. zn. I.ÚS 3357/19, bod 17). To, že pořádková pokuta není trestem za správní delikt, konstatoval již v minulosti i Nejvyšší správní soud. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 As 110/2013 – 62 (bod 45), Nejvyšší správní zdůraznil, že *„aby se mohlo jednat o klasický správní delikt, musel by jej zákonodárce v relevantním právním předpisu zavést jako skutkovou podstatu přestupku či správního deliktu“*.
19. Procesní postup při ukládání pořádkových pokut je upraven v § 62 odst. 5 správního řádu, který mimo jiné stanoví, že prvním úkonem v řízení ve věci uložení pořádkové pokuty je vydání rozhodnutí (o uložení pořádkové pokuty). Stanoví-li tedy zákon, že prvním úkonem v řízení o uložení pořádkové pokuty je vydání rozhodnutí, znamená to, že vydání takového rozhodnutí nepředchází ani oznámení o zahájení řízení podle § 46 odst. 1 správního řádu ani výzva správního orgánu podle § 36 odst. 3 správního řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2014, č. j. 6 Ads 59/2013 – 92). V této souvislosti lze odkázat na i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 4 As 22/2010 – 54 (či rozsudek téhož soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 4 As 65/2012 – 23), v jehož odůvodnění Nejvyšší správní soud uvedl, že správní řád *„stanoví jistá procesní specifika řízení o uložení pořádkové pokuty vůči běžnému správnímu řízení. Proto podle § 62 odst. 5 správního řádu je prvním úkonem ve věci uložení pořádkové pokuty vydání rozhodnutí, kterým je současně řízení zahájeno a ukončeno. V případě typického správního řízení by bylo nutno argumentaci stěžovatelky přisvědčit, ale u uložení pořádkové pokuty nikoliv. Není proto pochybením správních orgánů, když stěžovatelce nebylo oznámeno zahájení řízení ve věci uložení pořádkové pokuty a ani jí nebyla dána možnost uplatnit její procesní práva podle § 36 správního řádu.“*

20. Z výše uvedeného je zřejmé, že ukládání pořádkových pokut se neděje a nemůže dít v nějakém vlastním pseudosamostatném řízení (ať virtuálním nebo skutečném), které by muselo být zahajováno a které by pokračovalo ve stejných procesních formách jako řízení ve věci hlavní. Není k tomu ani důvod. To by totiž bylo zcela proti smyslu jeho účelu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 8 Afs 40/2007 - 49, publikovaný pod č. 1703/2008 Sb. NSS). Proto je konstrukce jakéhosi „řízení v řízení“, kterou prosazuje žalobkyně, zjevně mylná. Ze strany správních orgánů tudíž nemohlo dojít k porušení ustanovení správního řádu o správním řízení (např. § 50 odst. 1, 2, 4, § 51 odst. 1 atd.), jak je v žalobě namítáno.
21. Jde-li o meritum sporu, pak soud souhlasí se správními orgány, že všechny zákonem stanovené podmínky pro uložení pořádkové pokuty dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu (podle něhož správní orgán může rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50.000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že se bez náležité omluvy nedostaví na předvolání ke správnímu orgánu) byly v nyní projednávané věci splněny.
22. Jak již soud uvedl v narativní části tohoto rozsudku, správní orgán prvního stupně nařídil na den 25. 2. 2019 (P-171, 172/2018) a na den 27. 2. 2019 (P-241/2018) ústní jednání a žalobkyni předvolal jako svědka. V předvolání žalobkyni poučil o právech a povinnostech svědka. Mimo jiné správní orgán prvního stupně v předvolání zdůraznil, že každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek (§ 55 odst. 1 správního řádu). Dále žalobkyni poučil, že je povinna dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinna bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit (§ 59 správního řádu); nedostaví-li se bez náležité omluvy na předvolání ke správnímu orgánu, může jí správní orgán rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50.000 Kč [§ 62 odst. 1 písm. a) správního řádu]. Předvolání byla žalobkyni doručena do vlastních rukou žalobkyně s dostatečným předstihem (předvolání žalobkyně převzala dne 17. 1. 2019), žalobkyně tak měla dostatečný prostor na věcnou přípravu na výslech i na případné zajištění právní pomoci (a to např. i bezplatné – viz § 18a či 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon o advokacii“). Žalobkyně se však k ústním jednáním bez omluvy nedostavila. Její svědecká výpověď přitom byla pro řádné zjištění skutkového stavu věcí projednávaných správním orgánem prvního stupně nezbytná, neboť žalobkyně měla být dle vysvětlení podaných jejím manželem přítomna (nejen) skutkům obviněného M. M., pro něž byla vedena přestupková řízení. Není přitom pochyb o tom, že nedostavením se bez náležité omluvy na předvolání ke správnímu orgánu předvolaný svědek závažně ztěžuje postup řízení. Ostatně stanovil to tak přímo zákonodárce. Nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že v důsledku protiprávního jednání žalobkyně [která porušila povinnost dostavit se včas na určené místo – viz § 59 správního řádu] nemohly být přestupky projednány, jak bylo plánováno, přičemž musela být nařízena další ústní jednání (k nimž se však žalobkyně opět nedostavila). Tím došlo k ohrožení dosažení účelu přestupkového řízení a zprostředkovaně např. i k ohrožení ústavně chráněných hodnot - bezpečnosti a ochrany práv druhých (přestupkové řízení má totiž i preventivní a výchovný význam ve vztahu k eventuálním pachatelům dalších přestupků).
23. Na tomto místě je nutno s ohledem na žalobní námitky zdůraznit, že ve správním spise se nenachází náležitá omluva žalobkyně z účasti na ústních jednáních nařízených na 25. 2. 2019 a 27. 2. 2019. [Podmínky náležité omluvy Nejvyšší správní soud shrnul v již v

rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23. Aby mohla být omluva z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Předvolaný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž předvolaný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který předvolanému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, předvolaný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat. Ze samotné podstaty náležité omluvy vyplývá jasná preference, aby taková omluva byla učiněna ještě před jednáním, resp. úkonem, jehož se má předvolaný zúčastnit. Možnost omluvit svou neúčast až dodatečně, tedy po takovém jednání či úkonu, nabývá své opodstatnění především tam, kde předchozí omluvu nebylo z objektivních příčin možno učinit předem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 As 107/2013 – 46, bod 24)]

24. Podání manžela žalobkyně jsou irelevantní, jelikož manžel žalobkyně žalobkyni v řízení nezastupoval [ve správním spise není založena plná moc, která by existenci zastoupení prokazovala (§ 33 odst. 1 správního řádu)]. Existenci oprávnění činit jménem žalobkyně úkony v tomto řízení nelze dovodit ani z § 696 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č.j. 1 Ao 2/2010 – 185, či rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 24. 3. 1981, sp. zn. 5 Tz 6/81), neboť zastupování v řízení před soudem či správním orgánem nelze dle ustálené soudní praxe považovat za „běžnou záležitost“. I kdyby však soud přihlížel k podáním manžela ze dne 12. 12. 2018 a 18. 1. 2019, musel by konstatovat, že žádné z těchto podání náležitou omluvu neúčasti žalobkyně na předmětných ústních jednáních neobsahuje. Již vůbec pak žádné z těchto podání nelze podle obsahu vyhodnotit jako námitku podjatosti ve smyslu § 14 správního řádu, o níž by bylo nezbytné rozhodovat (nebylo tvrzeno, že určitá úřední osoba má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti). Samotná žalobkyně, která v řízení vystupovala v procesním postavení svědka, pak právo namítat podjatost úředních osob vůbec nemá, neboť podle § 14 odst. 3 správního řádu může namítat podjatost úřední osoby pouze účastník řízení (příčemž v řízení před soudem není oprávněna namítat porušením procesních práv jiných osob). Podání manžela žalobkyně ze dne 28. 1. 2019 je stížností (nikoliv omluvou) adresovanou tajemníkovi Magistrátu města Pardubic a nejednalo se tak o podání určené správním orgánům ve věcech vedených u správního orgánu prvního stupně pod sp. zn. P-241/18 a sp. zn. P-171, 172/18.
25. Soud znovu připomíná, že žalobkyně byla předvolána jako svědek. Svědek má vypovídat o tom, co svými smysly vnímal (postřehl) o skutečnostech tvořících předmět výslechu; nepřísluší mu, aby vnímané skutečnosti hodnotil a aby z nich tak činil o věci skutkové nebo právní závěry (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2007, sp. zn. 21 Cdo 1908/2006). Ze svědecké výpovědi mají důkazní význam jen zprávy o skutečnostech, nikoli jejich hodnocení svědkem (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 8. 1995, sp. zn. 11 Tz 19/95, publikovaný jako Rt 18/1996). Ve správním řízení patří svědecká výpověď mezi důležité důkazní prostředky. Svědek vypovídá o důležitých skutečnostech, které mají vztah k projednávané věci. Tyto skutečnosti zpravidla svědek vnímal vlastními smysly nebo se o nich dozvěděl jiným způsobem (viz rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 Afs 98/2008 - 137; stejně úlohu svědka vymezuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008 č. j. 2 Afs 21/2008 - 65). Role svědka je nezastupitelná, protože jeho postavení je unikátní tím, že určitou situaci pozoroval či jinak vnímal originálním způsobem.

26. Povinnost svědčit je založena veřejnoprávními normami a jejím cílem v přestupkovém řízení je objasnění spáchaného přestupku. Svědek v přestupkovém řízení neuplatňuje své zájmy, ale vypovídá z občanské povinnosti ve veřejném zájmu. Předvolaný svědek má povinnost se dostavit ke správnímu orgánu a svou výpověď se podílet na výkonu spravedlnosti.
27. Po zcela svéprávné žalobkyni by tedy při jednání správní orgán prvního stupně požadoval pouze to, aby vypověděla, co svými smysly vnímala. Jelikož je pracoviště správního orgánu prvního stupně bezbariérové [a proto je přístupné i pro invalidní žalobkyni, která netvrdila, že disponuje lékařskou zprávou, v níž by bylo uvedeno, že není ze zdravotních důvodů schopná dostavit se ke správnímu orgánu] a žalobkyně již v minulosti před správním orgánem v postavení svědka vypovídala (tyto skutkové závěry žalovaného žalobkyně v žalobě nezpochybnila), nebyl zde žádný důvod zajišťovat žalobkyni ex officio sociální službu ve smyslu § 37 zákona č. 108/2006 Sb. (odhlédne-li soud od toho, že žádný obecně závazný právní předpis takovou povinnost správním orgánům rozhodujícím o přestupcích neukládá). Žalobkyně je svéprávná a pokud se domnívala, že potřebuje v procesním postavení svědka právní pomoc, měla si ji zajistit (právní pomoc mohla získat i bezplatně - viz § 18a či 18c zákona o advokacii). Správní orgány však rozhodně neměly povinnost žalobkyni advokáta zajišťovat či odkládat provedení svědecké výpovědi proto, že si žalobkyně přeje mít u výsledku advokáta (srov. shodně např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 386/04). Jak konstatoval Ústavní soud v odůvodnění usnesení ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. I. ÚS 298/20 (bod 8), právo na bezplatnou právní pomoc v řízení před správními orgány ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) je naplněno prostřednictvím § 18c zákona o advokacii, který stanoví, že odůvodňuje-li to ekonomická situace žadatele, má právo obrátit se na Českou advokátní komoru a požádat o určení advokáta k poskytnutí konkrétní právní služby. Předmětné ustanovení zajišťuje možnost získat právní pomoc pro řízení před správním orgánem, kdy v procesních předpisech na ustanovení zastoupení rozhodnutím orgánu, který řízení vede, není pamatováno. Z čl. 37 odst. 2 Listiny ani ze správního řádu nicméně neplyne povinnost správního orgánu účastníka řízení o možnosti žádat o právní pomoc Českou advokátní komoru poučit.
28. Lze tedy shrnout, že žalobkyně měla povinnost se na základě předvolání ke správnímu orgánu prvního stupně ve stanovený čas dostavit, zvláště když předvolání nebylo možno prima facie považovat za zjevný exces správního orgánu prvního stupně (opak ostatně ani žalobkyně netvrdila). Žalobkyně nebyla oprávněna určovat, za jakých podmínek se k ústnímu jednání dostaví, resp. jakým konkrétním způsobem a za jakých podmínek má být ústní jednání konáno. Za organizaci ústního jednání a za jeho řádný průběh nese odpovědnost správní orgán. Irelevantní též byly spekulace žalobkyně o tom, co by ji cestou k výsledku či přímo při výsledku mohlo potkat. Správní orgány nebyly povinny se těmito spekulacemi zabývat (či v tomto směru dokonce provádět jakási šetření). Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 5 As 34/2007 - 66 (s odkazem na usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 263/97), všichni

občané jsou nepochybně povinni se podrobit výkonu pravomoci orgánu veřejné moci bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu orgánu veřejné moci bránit jiným, avšak zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu orgánů veřejné moci a teprve na základě tohoto jejich pokynů neuposlechli. V rozsudku ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011 – 90 (a v řadě dalších – viz např. rozsudek ze dne 24. 3. 2013, č. j. 1 As 180/2012 – 43), Nejvyšší správní soud konstatoval, že uvedený právní názor i nadále platí a zmiňovaná soudní rozhodnutí jsou i nyní „zásadně použitelná“. Zároveň se vypořádal se závěry vyslovenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08.

29. Pokud měla žalobkyně skutečně obavu o svou bezpečnost v souvislosti s podáním svědecké výpovědi ve věci běžných přestupků proti občanskému soužití a nedůvěřovala schopnostem správního orgánu, konkrétně schopnosti správního orgánu zajistit v průběhu ústního jednání bezpečnost a pořádek (např. s pomocí úředních osob, městské policie či Policie ČR), mohla požádat Policii ČR o poskytnutí krátkodobé ochrany ve smyslu § 50 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (Této možnosti však žalobkyně nevyužila, byť v žalobě výslovně uvedla, že byla o právu na krátkodobou ochranu Policií ČR při podávání vysvětlení poučena. To významně zeslabuje věrohodnost jejich tvrzení o obavách z M. M.). Rozhodně však žalobkyní tvrzené obavy nemohly ospravedlnit její protiprávní počínání [porušení povinnosti dostavit se včas na určené místo – viz § 59 správního řádu], zvláště když se ke správnímu orgánu nechtěla dostavit proto, že měla obavu z kontaktu s osobou, s níž bydlí v jednom domě (M. M. je dokonce sousedem žalobkyně) a nevyhnutelně se s ním musí pravidelně potkávat. Z výše uvedených důvodů nebylo nutné „vyžadovat informace Policie ČR o tvrzených skutečnostech ohledně nebezpečnosti M. M.“ apod.
30. Vágní tvrzení žalobkyně o tom, že v minulosti na ni „byl činěn nátlak ze strany úřadu“, žalobkyně ničím nedoložila, a proto se jím soud nezabýval. Obecně však i pro tuto námitku platí to, co bylo řečeno sub 28 (proti případnému nezákonnému postupu úředních osob se žalobkyně může bránit zákonným způsobem).
31. Pro úplnost a nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že veškeré obavy žalobkyně z průběhu ústního jednání byly liché, jak plyne z protokolu o ústním jednání ve věci sp. zn. P-241/18 ze dne 18. 12. 2019. Z tohoto protokolu je patrné, že žalobkyně byla poté, co se ukázalo, že užití jiných opatření (opakované uložení pořádkové pokuty) není účinné (žalobkyně, ač řádně předvolána, se nedostavila k ústním jednáním nařazeným na den 7. 1. 2019, 25. 2. 2019, 27. 2. 2019, 1. 4. 2019 a 11. 11. 2019), předvedena Policií ČR a ve věci bez problémů před správním orgánem prvního stupně vypovídala.
32. Taktéž další požadavky žalobkyně nemají oporu v obecně závazných právních předpisech. Správní řád ani zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neupravují institut utajeného svědka, neumožňují v přestupkovém řízení oddělený výslech svědků od obviněných (srov. právní úpravu obsaženou § 209 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů) a ani neumožňují poskytování zvláštní ochrany či pomoci svědkům přestupků (v souvislosti s trestním řízením tuto problematiku upravuje

zákon č. 137/2001 Sb., o zvláštní ochraně svědka a dalších osob v souvislosti s trestním řízením a o změně zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). Pokud žalobkyně měla odůvodněné obavy z M. M., nic jí nebránilo požádat Policii ČR o poskytnutí krátkodobé ochrany ve smyslu § 50 zákona č. 273/2008 Sb., event. požádat správní orgán prvního stupně o zajištění přítomnosti hlídky městské policie v průběhu jejího výslechu. Každopádně se měla ke správnímu orgánu prvního stupně na základě předvolání dostavit, jak již bylo zdůrazněno výše.

33. Na tomto místě soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že je pro něj nepochopitelné počínání žalobkyně, která si v žalobě stěžuje na trvající „útoky ze strany M. M.“, avšak současně svým postupem maří možný postih M. M. za tvrzené protiprávní jednání.
34. Správní orgány nepochybily ani při stanovení výše pořádkové pokuty, když tato byla stanovena ve výši 1/25 (4 %) horní hranice zákonem stanovené sazby a prima vista tak není v hrubém nepoměru k závažnosti následku (dvě ústní jednání musela být odročena) a k významu předmětu řízení (řízení o přestupcích proti občanskému soužití). Rozhodně nelze pořádkovou pokutu ve výši 2.000 Kč považovat za nepřiměřenou, naopak se jedná o částku bagatelní, a to i pro žalobkyni, jejíž celkový měsíční příjem, jak je soudu známo z úřední činnosti (např. z řízení vedených pod sp. zn. Na 1055/2020 a Na 1056/2020), činí cca 28.326 Kč (žalobkyně pobírá invalidní důchod ve výši 10.709 Kč měsíčně, příspěvek na péči ve výši 12.800 Kč, příspěvek na mobilitu 550 Kč a příspěvek na bydlení ve výši 4.267 Kč).
35. K podání žalobkyně ze dne 5. 5. 2020, v němž žalobkyně s ohledem na svou osobní a majetkovou situaci navrhla, aby soud postupoval dle § 78 odst. 2 s. ř. s., soud uvádí, že § 78 odst. 2 s. ř. s. lze užít jen v případech, kdy soud rozhoduje o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt. V daném případě však žalobkyni nebyl uložen „trest za správní delikt“, nýbrž pořádková pokuta (viz judikaturu citovanou sub 18).
36. I kdyby však soud akceptoval, že pořádková pokuta je „trestem“ za správní delikt [a kdyby odhlédl od toho, že návrh na moderaci trestu byl uplatněn až po uplynutí lhůty pro podání žaloby (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004-82)], nemohl by návrhu na upuštění od uložení pořádkové pokuty (ani návrhu na snížení pořádkové pokuty) vyhovět. Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36). K tomu však v nyní projednávané věci nedošlo, výše pokuty byla odpovídajícím způsobem odůvodněna, nebyl zde tedy prostor pro zásah soudu. V této souvislosti je třeba žalobkyni připomenout, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů (srov. např. usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 - 119). Pokuta ve výši 2.000 Kč těmto požadavkům vyhovuje. Přistoupení na argumentaci žalobkyně její majetkovou a osobní situací by ve své podstatě znamenalo, že je-li finanční a osobní situace pachatele správního deliktu nepříznivá, nelze tuto nepříznivou situaci dále prohlubovat uložením pokuty. Takový závěr však již v minulosti Nejvyšší správní soud odmítl (viz opět např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 279/2016 - 45, bod 22), neboť jeho prosazení by v praxi vedlo k neakceptovatelným důsledkům (k faktické nepostižitelnosti určité skupiny osob). Ostatně i Nejvyšší správní soud ukládá pořádkové pokuty zcela nemajetným osobám, a to v částkách přesahujících 2.000 Kč (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 198/2019 - 79).

37. Lze tedy shrnout, že v nyní projednávané věci nedošlo k excesu při ukládání pořádkové pokuty, bylo přihlédnuto ke specifickým konkrétního případu a v rámci zákonné sazby byla stanovena pořádková pokuta ve výměře, která splní účel pořádkové pokuty a není zjevně nepřiměřená. Nebyl zde proto prostor pro moderaci pořádkové pokuty (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). Moderace uložené pokuty představuje vhodný nástroj pro snížení zákonně uložené sankce správním orgánem. Nicméně, jak jasně vyjádřil Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 - 23, smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti. To o pořádkové pokutě ve výši 2.000 Kč rozhodně říci nelze. Navíc z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že za zjevně nepřiměřenou zpravidla nelze považovat pokutu uloženou ve 4 % zákonného rozpětí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. 5 As 162/2019 - 43, bod 17).
38. Pořádkovou pokutu ve výši 2.000 Kč též nelze označit za likvidační, neboť - jak již soud zdůraznil výše - nepřesahuje hranice pásma bagatelity. Nadto žalobkyně může požádat o posečkaní úhrady, nebo o rozložení úhrady ve smyslu § 156 zákona č. 280/2009 Sb. (přičemž i k této skutečnosti je třeba při posuzování výše pokuty přihlédnout - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 279/2016 - 45, bod 22).
39. Na tomto místě soud dodává, že dle ustálené soudní praxe rozhoduje-li správní soud o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. spojené s návrhem na moderaci (§ 65 odst. 3 s. ř. s.) a neshledá žalobu důvodnou a současně výši pokuty zjevně nepřiměřenou (§ 78 odst. 2 s. ř. s.), zamítne žalobu jediným výrokem „žaloba se zamítá“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2014, č. j. 8 As 34/2013-38). Soud postupoval v souladu s výše citovanou judikaturou o návrhu žalobkyně ze dne 5. 5. 2020 nerozhodoval samostatným výrokem.
40. Pokud jde o „důkazy“ vyjmenované na straně 5 žaloby, pak ty soud neprovedl již jen proto, že žalobkyně neuvedla, k prokázání jakých konkrétních sporných skutečností má ten či onen důkaz sloužit. V takovém případě je nutno považovat důkazy za nadbytečné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2020, č. j. 8 As 5/2019 - 29, bod 14). Soud v této souvislosti žalobkyni připomíná, že řízení před správními soudy je ovládáno zásadou projednací a nikoliv vyšetřovací (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129, či rozsudky téhož soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 Afs 46/2013 – 28, a ze dne 5. 3. 2015, č. j. 7 As 279/2014 - 23), tzn., že skutkový stav je zjišťován v rozsahu účastníky tvrzeném a pomocí důkazů účastníky označených, přičemž platí, že každý z účastníků prokazuje ty skutečnosti, ze kterých vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky, a je vždy povinen uvést, jaké skutečnosti mají být konkrétním důkazem prokázány. Dále platí, že důkazní návrh, který procesní strana zatížená důkazním břemenem činí, slouží k prokázání pravdivosti určité tvrzené skutečnosti, a nikoliv k uvádění nových skutečností do řízení, či k upřesnění a konkretizaci typových, paušálních a nekonkrétních tvrzení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. I. ÚS 988/12, bod 29). O existenci těchto procesních povinností nebylo nutno žalobkyni, která byla v řízení před soudem zastoupena advokátem (tedy práva znalou osobou) nutně poučovat (srov. § 118a odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

41. Opět nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že správním spisem se dokazování v řízení před správním soudem neprovádí, byť z jeho obsahu správní soudy vycházejí a důkazní prostředky (důkazy) v něm obsažené hodnotí. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 7 As 238/2015 – 31, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Dokazování nicméně není potřeba provádět obsahem správního spisu, neboť ten je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).“* Nebylo tedy třeba provádět dokazování žádnou z listin, která je založena ve správním spise (spisech), jak navrhovala žalobkyně. Žalobkyni je též nutno poučit o tom, že se zásadně dokazují pouze pro věc rozhodné skutečnosti, které jsou mezi účastníky řízení sporné. Sporný ovšem nebyl zdravotní stav žalobkyně (invalidita), nebylo tedy třeba provádět dokazování *„lékařskými zprávami“* [nadto lékařské zprávy ze dne 26. 5. 2016 a ze dne 2. 8. 2018 nemohly mít z povahy věci vliv na závěr o schopnosti žalobkyně dostavit se k jednáním nařízeným na 25. 2. 2019 a 27. 2. 2019], *„dokladem o invaliditě“* či *„rozhodnutím o příspěvku na péči“*. Podstatné je, že žalobkyně v minulosti (jakož i dne 18. 12. 2019) prokázala, že je schopna účastnit se ústního jednání správního orgánu. Důležité je dále to, že žalobkyně netvrdila, že by měla k dispozici lékařskou zprávu, v níž by bylo uvedeno, že její zdravotní stav jí neumožňoval účastnit se ústních jednání nařízených na 25. 2. 2019 a 27. 2. 2019. Sporné nebylo ani tvrzení žalobkyně, že vztahy mezi ní a M. M. jsou vyhrocené, že byla společně s manželem poučena Policií ČR o právu na poskytnutí krátkodobé ochrany (§ 50 zákona č. 273/2008 Sb.) a že M. M. vystupuje v různých řízeních jako obviněný či podezřelý. Tyto skutečnosti však neospravedlňovaly počínání žalobkyně, která se bez náležité omluvy opakovaně nedostavila k podání svědecké výpovědi (viz body 28 a 29).
42. Soud tedy uzavírá, že nelze přisvědčit žalobkyni, že žalovaný postupoval nezákonně a že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno. Jelikož základní žalobní námitky nebyly důvodné, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
43. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední

činnosti nevznikly [náklady vynaložené v řízení před správním soudem lze dle Nejvyššího správního soudu považovat za součást běžné úřední činnosti, běžnou úřední činnost by mohly přesahovat např. náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47; za pozornost ovšem stojí i odlišné stanovisko ke zmiňovanému usnesení rozšířeného senátu)], a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

44. O odměně a o náhradě hotových výdajů soudem ustanoveného zástupce žalobkyně bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 26. srpna 2020

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu